

Vom auzi la Palazzo dello Sport: „Vincitore il romeno"...?

La Palazzo dello Sport din Roma organizatorii fac pregătiri intense în vederea apropiatelor campionate europene de box. La 25 mai, elita boxului continental va susține primele asalturi pentru cucerirea celor 10 centuri.

Campionatele europene au o bogată tradiție. Primele întreceri s-au disputat în 1925, la Stockholm, dar boxerii români au absentat. Reprezentanții noștri au fost prezenți la „europenele" de la Budapesta (1930 și 1934), fără să reușească însă să treacă de primul tur.

Departe de a se descuraja, boxerii români au perseverat și, în ciuda condițiilor grele în care se zbătea pugilatul amator, au dovedit, la campionatele continentale de la Milano (1937), că la noi există talente, că se pot obține rezultate de prestigiu în arena internațională. La Milano, prima confirmare: Anton Oșca a cucerit medalia de argint la categoria muscă, iar Marin Gașpar s-a clasat pe locul patru la categoria cocoș.

Trei dintre sportivii noștri prezenți la „europenele" de la Varșovia (1953) — este vorba de Mîndreanu, Ambruș și Linca — au o comportare meritorie calificîndu-se în semifinale. De la Berlin, pugiliștii noștri se întorc cu o medalie de argint (Dobrescu, învins în finală de vest-germanul Basel) și cu una de bronz (Linca). În 1957, la Praga, Gheorghe Negrea cucerește centura de campion continental la categoria semigrea (învingîndu-l în finală pe bulgarul Spasov), Vasile Mariuțan obține „argint", la fel ca și Mircea Dobrescu. La campionatele europene de la Lucerna (1959), Negrea n-a mai reeditat victoria de la Praga, ci s-a mulțumit (un fel de a spune), cu o medalie de argint, iar Mihalic a satisfăcut doar în parte, aducînd acasă „un bronz".

Belgrad, 1961. Meciuri extrem de grele în sala Expoziției. Negrea salvează și de data aceasta onoarea boxului nostru și se califică în finală. A fost o luptă aprigă. Am văzut meciul, am analizat după aceea fază cu fază, cu obiectivitate, și n-am fost de acord cu victoria lui Saraudi. Nu numai eu, ci și mulți arbitri. Francezul Waisberg mi-a declarat „că-i este rușine"! Negrea a obținut „argint", dar pentru mulți „argintul" său a strălucit mai puternic decît „aurul" lui Saraudi. Constantin Gheorghiu și Virgil Badea, cîștigători ai medaliilor de bronz, au fost, atunci, alături de Negrea, exponenții cei mai valoroși ai boxului nostru, pe ringul din Belgrad. De la Moscova (1963) și Berlin (1965), boxerii noștri se întorc cu mai multe medalii de bronz și una de argint (prin Monea).

Poate că de data aceasta, la FINALE, vom auzi vocea crainicului de la Palazzo dello Sport: „Vincitore il romeno...".

R. CĂLĂRĂȘANU

Ce medalie va aduce oare de la Roma Nicolae Gîju?

PE CONCRET

În sala „Progresul" din Brăila spectatorii au voie să fumeze în timpul galelor de box.

Cînd sînt boxerii-n ring supuși
La foarte grele încercări,
Nu se ascund după mănuși,
Ci după... fumul de țigări.

Fotbaliștii de la Minerul din Gherla nu au echipament suficient.

Băieții, judecînd la rece,
În secția de șah vor trece.
La sportu-acesta, pasă-mi-te
Apari în haine-obișnuite.

V. D. POPA

Scurtissime

● Sarcina fundașului-măturător este de a... întreține curățenie în fața porții!

● Grație gimnasticii, foarte mulți au... grație!

● Sînt săritori de performanță care în unele concursuri nu confirmă, datorită unei stări emotive, peste care nu pot... sări!

D. MAZILU

SOȚIA MEA JANINE* (II)

După căsătoria noastră Janine nu putea înțelege că eu aș putea fi criticat în presă. Tuna și fulgera contra cronicarilor de ciclism. S-o fi văzut atunci, n-ai fi vrut să te cheme Chany, Chapatte sau Baker d'Ysy. Cu timpul, Janine a învățat că pentru a-i pune la punct pe cronicarii de ciclism există o metodă infailibilă: să cîștigi mereu curse. E și o replică fără greș. Acum, Janine înțelege și cunoaște foarte bine lumea ciclismului. Ea știe astăzi toate secretele dintre roți și pedale. Le știe ca și mine. Nici un program nu se întocmește fără ca ea să fie de față, nu se trasează nici un plan de cursă fără ca Janine să asiste la discuții, să-și spună părerea. Perioada cea mai grea pentru Janine e perioada Turului Franței. Mi-a mărturisit cît îi este de greu să trăiască departe de mine în tot acest timp și o cred. Sînt trei săptămîni de despărțire și penitență, în care Janine are impresia că mă aflu la capătul lumii. Sînt trei săptămîni de neliniște și teamă. Adesea, ea le petrece la mare pe coasta Normandiei. Dar eu știu că nu se duce la plajă decît spre seară, după ora cinci, cînd etapa din ziua respectivă e sfîrșită. Înainte de a merge la plajă își petrece timpul citind sau croșetînd în camera ei. Uneori îmi mărturisea ea, uita să și mănînce pînă seara. Dacă e obligată să iasă, nu neglijează să ia tranzistorul său japonez pentru a asculta desfășurarea etapei.

*) Din volumul „Amintirile unui ciclist". (N.R.: Jacques Anquetil) apărut în editura UCFS (traducerea: Ilie Goga).

SOȚIA MEA, JANINE 5

Îmi telefonează în fiecare seară, îmi scrie în fiecare zi. Ea-mi spune Jacques. În timpul Turului Franței pentru tinerele de la noi eu devin Jackie sau Jacquot. Din ziua cînd am cunoscut-o pe Janine, contigentul meu de admiratoare s-a redus simțitor. Cu toate acestea, Janine continuă să stea de santinelă și-mi repetă cu dulce ironie: „Nu se știe niciodată!" Eu cred că Janine ar ajunge la disperare dacă ar mai fi un Tur al Franței ca acela din 1962, fără nici o zi de repaus. În ziua de repaus, fără abatere, Janine vine să mă vadă, ori unde s-ar afla caravana noastră. Acest lucru e permis de regulament.

După ce zile în șir am văzut în jurul meu numai chipuri crispate, figuri înspăimîntate și chinuite de cicliști, după ce săptămîni de-a rîndul am auzit larma și strigătele disperate ale antrenorilor și am simțit în nări izul unguentelor — chipul Janinei, surîsul ei blînd, infinitele ei drăgălășenii și atenții au un efect tonic asupra mea și a doua zi pornesc în cursă cu curaj primenit, cu noi ambiții. Janine a organizat și a echilibrat viața mea fără a-mi leza însă autonomia, ritmul propriu de viață. De aceea, cu ea nu mă tem niciodată de plictiseală.

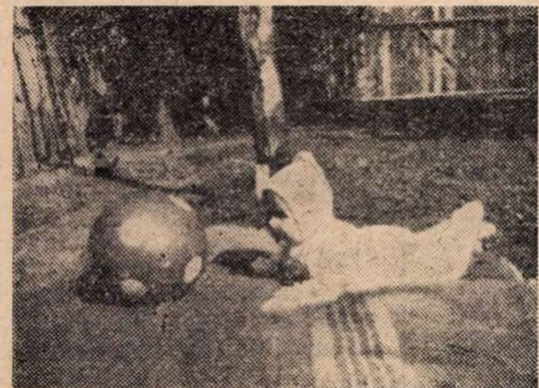
Soția mea Janine a știut de la început că nu trebuie să mă sicîie, să mă dădăcească, mai ales în ce privește antrenamentele mele. Ea a înțeles că eu am alt program decît cel cunoscut la alți cicliști. Rareori ies la antrenament cu noaptea în cap. La sfîrșitul lunii februarie încep pregătirea, fiindcă la noi în Normandia timpul nu este

6 **SOȚIA MEA, JANINE**

prea blînd iarna. Știu că trebuie să fiu prudent. Janine nu mi-a spus niciodată, de cum m-am trezit: „Hai Jacques, grăbește-te! Trebuie să-ți faci porția de 100 km!" Ea știe că prima condiție ca să ies la antrenament este buna dispoziție. Și atunci, după un mic dejun consistent, accept să înfrunt și frigul, și cețurile, să transpir bine timp de trei ore, pedalînd în spatele automobilului condus de Janine. Ea a înțeles că asta înseamnă sănătatea mea, condiția ca eu să fiu fericit. Pentru a putea alerga am nevoie de acest lucru. Or, dacă aș fi obligat să renunț, n-aș mai găsi resursele psihice necesare luptei în marile curse cicliste. Felul meu de a mă alimenta a fost deseori criticat. Ca și alte soții de cicliști, grijulii, gata oricînd să asigure soțului ceea ce se cheamă o perfectă igienă alimentară, Janine ar fi putut experimenta asupra mea diferite rețete dietetice. Era foarte la modă. Dar n-a făcut-o. Bunul simț a împiedicat-o să facă pe medicul.

Faptul că mie îmi plac fripturile cu sos, untul nostru din Normandia, brînzeturile, toate stropite cu un vin roșu, nu-mi dă impresia că am comis nici un exces, nici vreun sacrilegiu față de sport. Iată de ce îmi era atît de necesară o soție ca Janine. La gîndul că aș putea fi astăzi în pielea unui celibatar lăsat de capul lui sau căsătorit cu o femeie căreia să nu-i placă sportul, mă scutur ca de un vis urît. Înainte de a mă căsători eram nervos, capricios. Acum mi-am regăsit echilibrul, calmul. Și iată cum fără yoga, fără savante alchimii, numai datorită unei soții care știe să evite terenul accidentat pe șosea, ca și în viață, am găsit cea mai bună metodă de relaxare. Astăzi, cînd se apropie startul unei curse importante, nu mai sînt turmentat de obsesii și temeri absurde, cum se întîmpla deseori înainte. Mă gîndesc la cu totul altceva. La zilele viitoare, cînd „omul cronometru" nu va mai apare pe șosele apăsînd pedalele cu nasul lipit de ghidon. Mă gîndesc la viitorul căminului nostru, la fericirea noastră.

INSTANTANEU DE PRIMĂVARĂ

Micuțul Cipri — nici un an — privește cu admirație mingea. În curînd, ea va deveni tovarășa lui nedespărțită de joacă...

Foto: Petre Popescu — comuna Mîneciu-Ungureni

GOLAVERAJ, NU GLUMĂ!

245:0!

Iată un golaveraj care constituie, fără doar și poate, un record mondial. El a fost realizat, în cadrul unei întreceri școlare, de elevii-fotbaliști de la A.T.S. Kulmbach, o școală din localitatea von Hof (R. F. a Germaniei). Micii fotbaliști au ajuns la acest golaveraj senzațional după 18 jocuri, într-unul din ele realizînd scorul de 36–0!

...și notați că reprizele au durat doar 30 de minute!

UN COLET A PLECAT SPRE AFRICA...

Zilele trecute au fost încredințate redacției noastre un colet care purta ca destinație **Bamako — Republica Mali** — și o scrisoare, adresată nouă, prin care expeditorii ne solicitau trimiterea coletului spre Africa.

Cine sînt expeditorii? Să-i cunoaștem, dar din propria lor recomandare: **„Sîntem frații Cristina și Adrian Dinu din Rîmnicu Vîlcea, elevi în clasa a IX-a, respectiv a VIII-a. Apelăm la dv. rugîndu-vă să ne ajutați într-o problemă care ne preocupă intens în ultimul timp: prietenul nostru Diallo Boubakor din Bamako, Republica Mali, cu care corespondăm de cîțiva ani, ne-a rugat recent să-i trimitem o minge de fotbal. Ne-am contopit micile economii și am reușit să-i cumpărăm mult așteptatul balon, cît și echipamentul necesar".**

Gestul impresionează prin candoarea sa. Am reconstituit mental agitația și căutările fraților dinainte de a procura solicitatul, dar, o dată asigurat, răsare o nouă idee: aceea a echipamentului. Din nou întrebări. Ce culoare? Ce ecuson? Optează în final pentru culorile „Oltului" Rm. Vîlcea, îndrăgita echipă din localitate. Acum, cînd darul traversează continentul, îndreptîndu-se spre Africa, frații fac presupuneri: anticipează reacția prietenului lor — o explozie de nespusă bucurie, o îmbrățișare pasionată a mult visatului balon și a neașteptatului tricou. **„Credem că-i va face o mare bucurie,** ne scriu ei, **pentru că prietenul nostru iubește nespus fotbalul și-și dorește de mult o minge adevărată. Poate mai tîrziu va ajunge un mare jucător, un Pele sau un Eusebio; poate că și începuturile acestor perle negre ale fotbalului mondial au fost aceleași cu ale micuțului negru din Mali".** Peste ani, frații vor urmări, cine știe, evoluția prietenului lor în vreuna din marile formații ale lumii. Și... vor avea satisfacția că i-au sprijinit începuturile.

N. M.

POȘTA MAGAZIN • Poșta Magazin • POȘTA MAGAZIN

MARIN URLAN, FETEȘTI. De cîte ori a cîștigat Vasile Mariuțan titlul de campion al țării? De 8 ori! Cu cel de campion european ne-am mulțumi și o singură dată. Ce zici, Vasile?

ION CENAN, CLUJ. Cappellini a jucat în toate cele trei meciuri ce s-au disputat între Internazionale și Ț.S.K.A. Ați așteptat mai mult de la el? Și... Internazionale. Oricum, în ultimul și-a făcut datoria, înscriind golul victoriei.

AUREL POPESCU, FILIAȘI. Și pe aici sînt rapidiști! Ne întrebați ce se va întîmpla dacă anul acesta Rapidul va cîștiga atît campionatul cît și Cupa? N-o să se mai înțeleagă nimeni cu suporterii giuleșteni! Desigur însă că dv. vă referiți la „C.C.E." și la „Cupa cupelor". Rapid va participa numai la prima competiție.

IOAN GINDA, MANAȘTUR. Craiova a avut pentru prima oară o reprezentantă în categoria A la fotbal în ediția din 1940–41: F.C. Craiova. Ea s-a clasat pe locul 9 din 13 echipe. Oltenii au fost prezenți în „A" și în primul campionat organizat

după război (1946–1947), cînd aceeași F.C. Craiova s-a clasat pe ultimul loc și a retrogradat. Ambițioși, oltenii aveau să revină în „A", în 1965. Iată-i acum și pe locul 3!

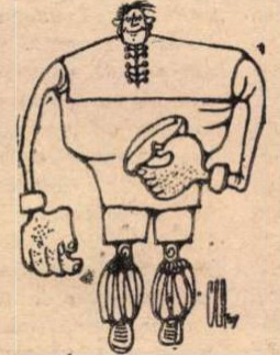
NICOLAE COJOCARU, BUCUREȘTI. „Finala românească" de anul trecut în „Cupa campionilor" europeni" la volei s-a tranșat numai în două meciuri: Dinamo a învins pe Rapid cu 3–1 și 3–2

B. M., PETRILA. Ideile ne-au plăcut. Desenele, în schimb, lasă mult de dorit. Nu avem pretenții ca de la Matty sau Nell Cobar, dar, oricum, de-un „5" trebuie să desenați și dv.

CHIVU MARCEL, BRAȘOV. Tătaru, din lotul nostru de juniori, este fratele „internaționalului".

CIOCAN ANTONIU, DETA. Cornel Porumb a abandonat activitatea competițională. Calnicov-Simionescu nu e în aceeași situație, dar, din păcate, nu se vede vreo diferență...

GRIGORE UNGUREANU, BUCUREȘTI. Rugbistul Manea Anton, care a jucat un timp la Steaua, face parte acum din

echipa Rulmentul Bîrlad. Și ne bucură că merge mereu înainte. Un „înainte" ce nu este sancționat. Dimpotrivă!

MANOLE AUREL, CONSTANȚA. Pietrzykowski nu s-a întîlnit cu Ștefan Cojan. El a boxat cu Negrea și cu Monea. Vă pot da și un alt amănunt interesant în legătură cu Pietrzykowski: în 1960, la Roma, în finala turneului olimpic de box la categoria semigrea, el l-a avut ca adversar pe... Cassius Clay.

GHEORGHE POPESCU, BUCUREȘTI. Sînteți foarte departe chiar de limita minimă a exigenței, în acea „cronică rimată" pe care ne-ați trimis-o. Regret, dar nu vă pot da decît un singur sfat: să citiți cît mai multe poezii și să scrieți cît mai puține.

ION POȘTAȘU

ilustrații N. CLAUDIU

ȘTIAȚI CĂ...

...organizatorii italieni i-au oferit lui Karl Mildenberger o bursă de 140 000 de franci elvețieni pentru un meci cu Dante Cane, în care și-ar pune în joc titlul de campion european de box profesionist la categoria grea? Dante Cane — amatorii de box își amintesc — a încrucișat mănușile și cu Vasile Mariuțan. De două ori a învins Cane, iar o dată decizia a revenit reprezentantului nostru.

...în campionatul de fotbal al S.U.A. se acordă 6 puncte pentru victorie, 3 puncte pentru un rezultat de egalitate și cîte un punct de fiecare gol marcat (pînă la cel de al treilea gol)? În aceste condiții, iată cum arăta, mai deunăzi, clasamentul într-una din cele două serii ale campionatului:

1. Pittsburg 4 1 2 1 10 12 — 21
2. Philadelphia 3 2 1 0 4 0 — 19

...5 atleți au reușit să parcurgă suta de metri în 10 secunde? Aceștia sînt, în ordine, Harry (R.F. a Germaniei), Jerome (Canada), Esteves (Venezuela), Bob Hayes (S.U.A.) și Chen-Chiancuan (R. P. Chineză). Alți 22 de sprinteri au avut nevoie de o zecime de secundă în plus pentru a acoperi această distanță.